

Szám.

va veted
Olga. A
ül küld-
jed be
résztét-
ek és ki-
olvas
tanulj,
ak üze-
tvények
a irtad,
tisztáb-
n szaba-
7 helyet
en szüli
odizben
nagyon
Ügyes-
dicsére-
nem is
Ha már
nhatom,
ed meg.
Blkül. A
jd jövő
, ugy-e
agozott
ványba.
rom. —
Zeyk
átszol-
Mokry
családi
ér Ró-
lomásul

ajabban
k című
szegény
k ápo-
F. b.

Simon
Ballagi
1 frt

apilap-

s ada-
csesi.

m épület.
a.

AZ EN SZARKAM. (Lásd a 230. lapon.)

XXXVI. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889 április 14-én

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGYON szép és helyes, meg okos dolog az, ha valaki nem hisz holmi kísértetekben és más efféle rejtelmes históriákban; de mikor próbára kerül a sor, hát bizony sok embernél csütörtököt mond a bátorság és okosság. Jani is úgy állt ott, mintha bele nőtt volna a lába a földbe, pedig ugyancsak szeretett volna futni. Csakhogy nem tudott mozdulni sem, a szive pedig úgy dobogott, hogy szinte hallani lehetett. Most nem arra gondolt, amiről otthon oly sokszor elbeszélgettek, hogy milyen jó volna már egyszer találkozni azzal az ősi kísértettel, hanem inkább arra, hogy rettentően szeretne otthon lenni a maga jó biztos és kényelmes ágyában, és jusson csak még egyszer haza, ide ugyan nem jön többé ilyenkor, még ha a Dárius kincsét akarná is az az ősi kísértet megmutatni.

Csak épen egy-két pillanatig tartott, míg nagy szepegésében effélét gondolt, titkon reménykedve, hogy az az ismeretlen valaki vagy valami odább áll a nélkül, hogy őt észrevenné. Inkább be is hunyta a szemét, hogy ne lássa azt a borzasztó valamit. Pedig tudhatta volna, hogy az ugyan semmit sem segít, ha valaki a bajban behunyja a szemét.

Nem segített most sem, mert a halk léptek gyorsan közeledtek s Jani egyszerre csak azt érezte, hogy beléje ütődik valaki. Mi tagadás benne, bizony talán össze rogyott volna szörnyű ijedtében, ha ugyanakkor egy nagyon ismerős hang nem kiáltja:

— Jaj Istenem! Jaj Istenem, segíts meg!

Ezt a hangot nagyon jól ismerte Jani s már erre föl is nyitotta a szemét.

— Pirike! Te vagy az?

Az ám, Piroska volt. Épen úgy reszketett, épen úgy meg volt ijedve, mint Jani, és ha oda nem támaszkodik a falhoz, alighanem össze rogy. De Janinak egy csöpp kedve sem volt most arra, hogy testvére nagy ijedelmén nevessen, mert érezte, hogy ő maga egy csöppet sem volt különb vitéz. De meg mindjárt az is jutott eszébe, hogy mit keres itt Piroska késő éjnek idején? Hiszen ő csak nem fogadott úgy bolondjába Danikával, hogy eljön ide és haza viszi a labdaverőt? Sőt ellenkezőleg, inkább hozott valamit, mert jókora kosár volt a karján.

Néhány pillanatig egyikök sem tudott szólni, de lassan-lassan épen egymás látásán felbátorodtak, s Jani végre kíváncsian kérde, hogy ugyan mi dolga van itt most Piroskának?

— Annak egy kis históriája van, felelé Piroska még mindig reszketve. Itt a házban vár valaki.

— Itt vár valaki? Hiszen itt nem lakik senki.

— De most lakik.

Röviden elmondta délutáni találkozását a szegény asszonnyal.

— No, ugy-e, már csak nem hagyhattam ott a szabad ég alatt éjszakára? Elvezettem ide a vadászlakba... oh, olyan nagyon beteg szegény! Azért maradtam ki olyan késő estig... csak nagy nehezen birtam ide bevonzolni, alig birt a lábán megállani... de semmikép sem

akarta.
Még az
nem szó
ragszik

—
meg nek

—
hetünk.
igazad v
félénk, g

—
többé..
lammál.
hoztál?

—
asszony
itala, söt
tem egy
het. Mor
ugy látó
san elalu
tam bem

—
lán föléb
Zör

—
teg ugya

—
kinyitom
Be
azzal a h
bent sen

—
dálkozva
s nem lá
tó fát és
még egy
körü.

—
Jan
tért vissz

akarta, hogy segítségül hívjak valakit. Még azt is meg kellett ígérem, hogy nem szólok senkinek... talán nem haragszik meg, hogy neked megmondom...

— Már ugyan mért ne mondhatnád meg nekem? Én is szívesen segítek.

— Szerettem volna is, ha együtt jöhettünk... oh, most már nem tagadom, igazad van, mikor nevezsz rajtam, hogy félnék, gyáva vagyok.

— Soha sem mondom én azt többé... nem is vagy te félnkebb nálamnál. De hát abban a kosárban mit hoztál?

— Hát... hát, tudod, az a szegény asszony olyan nagyon beteg, se étele, se itala, sötétben van itt... hát össze szedtem egyetmást, amire épen szüksége lehet. Mondtam neki, hogy várjon reám, de ugy látom, becsukta az ajtót és bizonyosan elaludt... itt a hátsó ablakon akartam bemászni.

— No, először csak zörgessünk, talán fölébred.

Zörgettek, de hiába. A szegény beteg ugyancsak mélyen alhatott.

— Bemegyek én ott az ablakon és kinyitom belülről az ajtót, szóljt Jani.

Be is ment. Nem sokára azonban azzal a hirtel tért vissza, hogy nincs odabent senki.

— Az nem lehet, szóljt Piroska csodálkozva. Talán valahová a zugba feküdt s nem láttad a sötétben. Hoztam én gyújtó fát és egy darabka gyertyát is. Menj be még egyszer és gyujts világot, ugy nézz körül.

Jani megtette, de megint csak azzal tért vissza, hogy nincs ott senki. Csupán a

labdaverőt hozta ki, hogy Danika előtt igazolja magát.

— No, a te beteged odább állt, aligha volt olyan nagy beteg. Most már menjünk haza.

Piroska nem volt erre mindjárt hajlandó. Nem tudott belenyugodni, hogy az ő szegény betege eltűnt. Persze, Jani mindjárt kész a gúnyolódással, hogy az a szegény beteg nem is volt olyan nagyon beteg; de hát ő nem látta, nem beszélt vele...

— Csak tudnám, mi történt vele! töprengett a jó leányka. Hátha itt van közel?

— No, már bizony keresni csak nem fogjuk, ha megszökött előled, felelé Jani. Különben is már nagyon elég volt ebből az éjjeli kószálásból. Ideje, hogy haza kerüljünk és lefeküdjünk.

Piroska kénytelen volt belátni, hogy Janinak igaza van, nem indulhatnak éjszaka neki az erdőnek, hogy keressék az ismeretlen asszonyt.

Megindultak tehát haza felé. De ha arra számítottak, hogy nem sokára ágyban fognak kényelmesen pihenni, abban nagyon csalódtak. Mert erre az éjszakára már az ugy volt elrendelve a sorstól, hogy ne jussanak pihenéshez.

Alig mentek vagy harmincz lépésnyire a vadászlaktól, egyszerre mind a ketten meglepetve álltak meg. Piroska is, Dani is hallotta, hogy közel a bokrok közt mozog, beszél, sóhajtoz valaki vagy valami. Mi tagadás benne: titkon egyik is, másik is megrettent és megint a kísértetre gondolt, csak hogy egyikök sem merte megvallani. Piroska félt, hogy Jani nevetni

fog rajta, Jani meg röstelte, hogy félénknak látszassék. Egy ideig némán hallgatóztak. Végre Jani sugva mondta:

— Mintha szólt volna amott valaki.

— Én is úgy hallottam... valami panaszos sohajtást hallottam.

— Oda kellene menni és megnézni; hátha bajban van valaki?

Lassan, óvatosan, elfojtott lélekzettel közeledtek. Akárhogy nem akarták is, végre is közel jutottak a bokorhoz, és ekkor már egészen tisztán hallhatták a sohajtást:

— Oh Istenem! Jó Istenem, küldj segítséget!

Erre aztán elmúlt a két testvér féltelme. Világos, hogy itt valakinek nagy baja van, segítségért könyörög. Megkerülték a bokrot s egy kis tisztáson a pázsiton térdelve láttak egy nőt. Piroska rögtön rá ismert a hold fényénél — az ő szegény betege volt az. De nem volt egyedül és mindjárt láthatták, hogy nem magáért sóhajtoz. A földön elterülve feküdt valaki mozdulatlanul, a beteg asszony pedig simogatta, emelgette, élesztgette. Az hát még betegebb lehet, nyilván el is ájult, mert nem szól, nem is mozdul.

— Mi baj van itt? Mi történt? kérde Jani.

— Mit csinál itt? Hogy kerül ide? kérde Piroska.

Az asszony fölpillantott s öröm ragyogott föl a szemeiben.

— Oh, a jó Ég küldött ide titeket... igen, úgy mint engemet is. Imádkoztam a jó Istenhez, hogy mielőtt meghalok, engedje még egyszer látnom fiamat, a kit régen elhagytam, gonoszul, hűtlenül el-

hagytam... s amint imádkoztam, egyszerre kétségbeesett sikoltást hallottam a csöndes éjben. S valami titkos intés sugta, hogy szedjem össze utolsó erőmet, siessék segítségemre... és ide jöttem... és itt találtam elterülve Lenczit...

— Micsoda? Ez Lenczi? Csak nem a mi Lenczink? kiáltá Piroska és Jani elképedve.

— De igenis, ő az... valaki meg akarta gyilkolni!

A két testvér majd lerogyott ijedében.

— Meg akarták gyilkolni! Kicsoda? Miért?

— Nem tudom... Mikor a kiáltásra kisiettem, a Gondviselés jól vezetett, épen ide találtam, de Lenczi csak egyedül volt itt... akkor még eszmélt egy kicsit és kétségbeesetten kiáltozott valamit, amit nem értettem meg.

— Mi az?

— Azt mondta vagy háromszor: »Sietnem kell Marczihoz, meg kell mondanom Marczinak, vigyázzon Marczik.« De aztán elájult.

— Én sem értem, mi dolga lehetett Marczival, mondá Jani. No, de ez most nem a földolog. Meg van sebesítve Lenczi?

— De meg ám! Itt van a nagy seba koponyáján... a gyilkos bizonyosan azt hitte, hogy ez elég, bele fog halni. De nem fog meghalni, nem, a jó Isten nem fogja ezt engedni!

S a szegény asszony ezt oly kétségbeesetten mondta, hogy Piroska és Jani szinte elcsodálkoztak. De most erre nem

volt so
annyit
szüksé

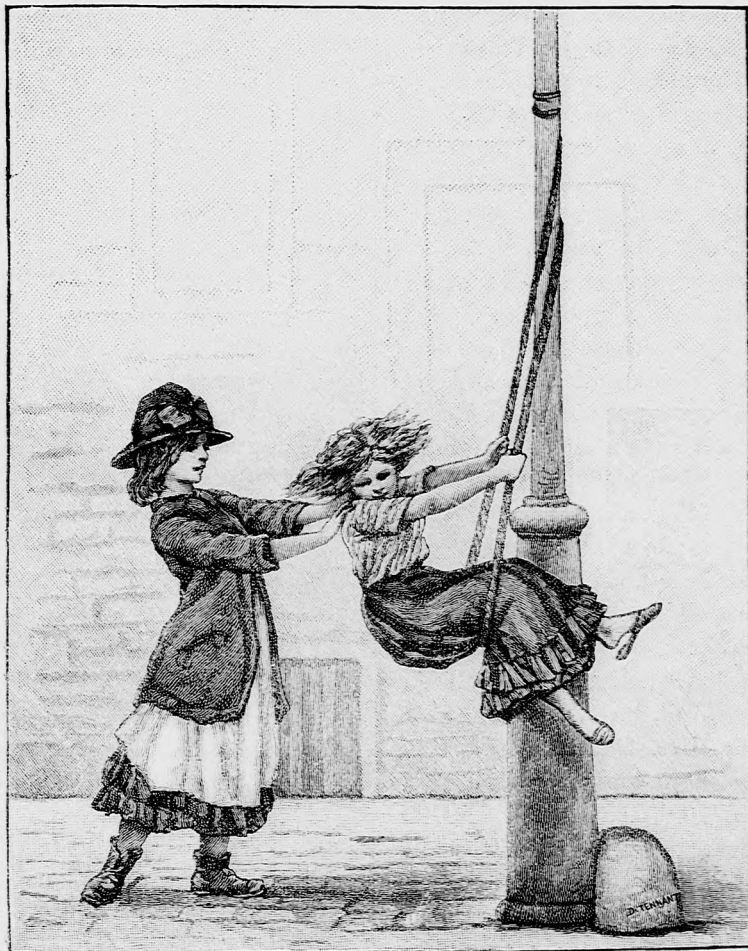
mit. N
hova é

volt sok idejök, mert maguk is fölérték annyit ésszel, hogy itt gyors segítség szükséges.

— Hamar tennünk kell valamit,

szólt Jani. Talán legjobb lesz, ha én haza szaladok és orvosért küldök.

— Az jó lesz, mondá az asszony. De abba idő telik. Addig is tenni kell vala-

A KITÜNŐ HINTA. (Lásd a 240. lapon.)

mit. Nem feketik itt, be kell vinni valahova és hideg vízzel borogatni a sebet.

— Legjobb lesz, ha beviszszük ide a

vadászlakba. Az egyik szobában van ott nagy halom száraz fű, melyet mi hordtunk oda, hogy heverészhessünk rajta.

Oda fektethetjük és a patakról hozunk vizet.

— Így nagyon jó lesz, felelé az asszony. Csak egyszer ott legyen, majd ápolom én! . . . oh, az én kezem alatt meg nem hal. . . és ha megjön az orvos, az megmenti, bizonyosan megmenti. Vigyük oda!

Ezt könnyebb volt mondani, mint megcselekedni. Lenczi jól megtermett fiú volt, elég nehéz. Jani egymaga el nem bírhatta, Piroskának kellett segíteni. Mert az a szegény beteg asszony, amint föl-emelkedett, alig birt megállani a lábán. Nagy nehezen végre mégis eljutottak a vadászlakba.

Most aztán nagyon nagy haszna volt annak, amit Piroska a kosarában hozott a szegény beteg asszony számára. Egy kis darab gyertya is volt, azt meggyújtották s ennek a fénynél lefektethették Lenczit a puha fűre. Volt a kosárban bögre is, tele jó levestel; de a szegény asszonynak ez most nem kellett, kiöntötte és vizet kért bele. Jani szaladt a patakhoz, aztán előszedték zsebkendőiket és az asszony kímosta, bekötözte a Lenczi sebet. Biz az hatalmas seb volt. Piroska szinte borzongott, mikor látta. De az a szegény beteg asszony mintha valami csodás erőt kapott volna, gondosan bekötözgette a sebet. Aztán leült oda a száraz fűre, ölébe vette a sebesültnek fejét s fölsóhajtott:

— Oh, most már csak az kellene, hogy mielőbb orvos jöjjön.

— Szaladok! szólt Jani. Te maradj itt, Piroska, hogy ha kell, vizet hozz. . . ne félj semmitől. . . nincs is sötét, szép holdfény világít.

(Folytatása következik.)

AZ ÉN SZARKÁM.

(Képpel a czimlapon.)

TARKA szarka madaram,
Itt már az ozsonnám;
Röpködj felém, öregem
Ide közel a székemre hozzám.

Dalolj nekem kedves dalt
Ébredő tavaszról —
Vagy — hiszen nem tudsz te dalt —
Cseregy mesét rókáról ravaszról:

Hogyan ejtett téged meg
S három fiókádat —
Amint a kertész-gyerek
Egyszerre csak a rókára támadt.

Három fiad bele halt,
Bár hősileg védted;
Hanem oszt' elernyedél —
De legalább megmenthettek téged!

Tollas bundád tépve volt
És a sebed három.
Meggyógyultál s el nem szállsz,
Bár előtted ablakom kitárom.

Jöszte, tarka madaram,
Ide repülj hozzám.
Mondd el sorsod, s jutalmul
Tied lészen a fele ozsonnám!

KOCZKÁS SZÁMREJTVÉNY.

4	4	4	4
6	6	6	6
10	10	10	10
30	30	30	30

A 4, 6, 10, 30 számok akként rendezendők el, hogy felülről lefelé és jobbról balra 50-et adjon.

EMILKE TÜNDÉRE.

— Beszélyke képpel. —

GEN komolyan csóváltá apa a fejét. Emmike pedig nagyon kedvetlen, duzzogó képpel állt előtte.

— Megint nem végezted el a dolgot, pedig szigoruan meghagytam.

— Oh... én akartam... de... de a Pali beszólt az ablakon, hogy csak egy-két percze menjek ki... és aztán... aztán elfelejttem.

— Aki igazán akarja végezni a kötelességét, az nem hagyja félbe és nem is felejtí el. Tízszor is figyelmeztettek, hogy már ideje komolyan hozzá látnod a munkához. Nem fogom tovább tűrni, hogy haszontalanul fecsérelj el az egész napot. Feladtam neked ezt a kis számadást, nem csináltad meg. Tehát nem kapsz ozsonnát.

— De mikor oly nehéz!

— Nem olyan nehéz, hogy meg ne csinálhatnád. Tudom én, mit kívánok tőled s majd ha beadlak az iskolába, akkor fogod csak tudni, mi az igazán nehéz. Most már vége minden kifogásnak! Menj a szobába és készítsd el a feladványodat, mert ha estére nem lesz készen, vacsorát sem kapsz.

No már ez csakugyan rettenetes! Se ozsonna, se vacsora, hanem helyette egy rettenetes nehéz számtani feladvány. Emilke úgy el volt keseredve, hogy kedve

lett volna azt mondani: inkább soha sem köll neki se ozsonna, se vacsora, de azal a rettenetes számadással nem vesződik. De mégsem mondta, mert egyéb jutott eszébe.

— Majd ad nekem a mama ozsonnát. A mama nem olyan kegyetlen.

Ugyancsak kellemetlen meglepetésére azonban most az egyszer azt tapasztalta, hogy a mama éppen úgy beszél, mint az apa.

— Nem kaphatsz semmit, kedves fiam. Apácska megmondta neked, mit kell tenned, hát csak tedd meg, akkor minden jó lesz. Menj a szobádba és fogj dologhoz.

Ment is Emilke a szobájába, de dologhoz bizony nem látott.

— Minek? gondolá elkeseredetten. Már kétszer bele kezdtem és nem boldogultam. Csak kínoznak vele... én pedig nem hagyom magamat... nem én, csak azért sem!

És mérgesen ledőlt a pamlagra, aztán kedvére duzzogott szörnyü elkeseredéssel. Meg volt győződve, hogy nincs a föld kerekéségén több olyan szerencsétlen fiu... Tessék!.. most is mily gyönyörűen süt a nap, mily pompás volna oda kint játszani!.. a Pali várja is, mert megígérte neki és most nem mehet, itt kell ülnie a szobában, hogy azt az unalmas feladványt megcsinálja.

Sovárogva nézett az ablak felé. De ott, amint sokáig nézegetett, valami furcsát látott. Virágok álltak az ablak közt s mintha az egyik virág levelein mozgott volna valami... talán aranyos és zöld szárnyu legyeecske... de nem... más

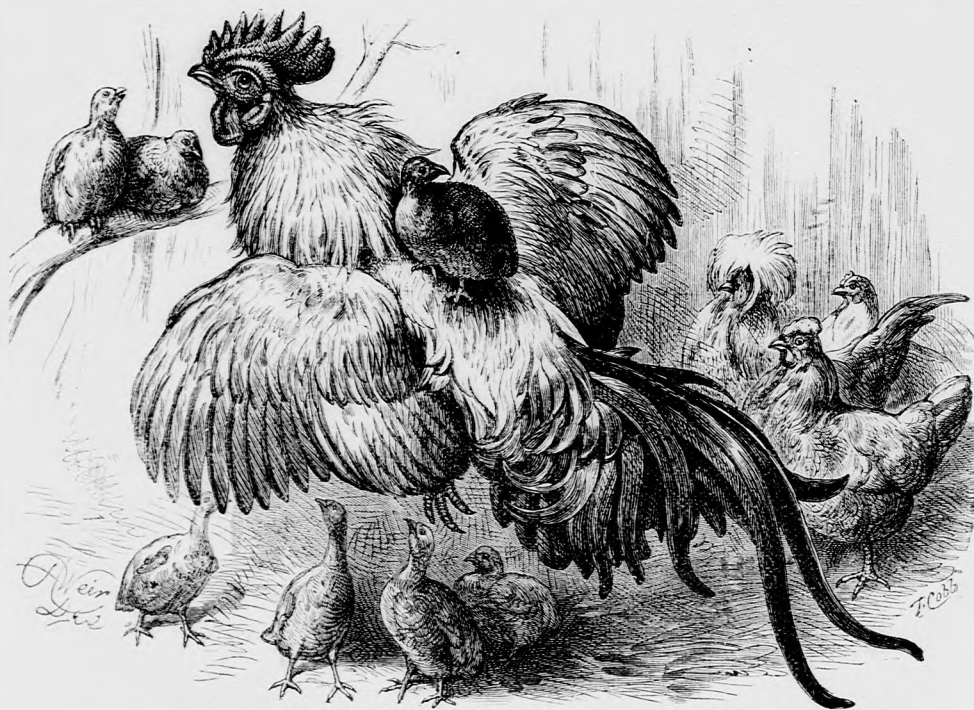
valami, vagy inkább valaki. Ott himbálózik a virág levelein és aranyos is, meg ragyogó zöld is a köntöskéje, de nem légy... keze-lába, feje van.

— Ugyan ki lehet az? tünődék Emilke magában. Még sohasem láttam ilyet, pedig azok a virágok rég ott vannak.

Épen olyan, mintha tündér volna. Jaj de jó volna! Most mindjárt segíthetne a bajomon.

— Ha épen kívánod, meg is teszem, hangzott erre a virág felől vékonyka, ezüst csengésű hangon.

Emilke egy csöppet sem ütközöt

A JÓ MOSTOHA. (Lásd a 238. lapon.)

meg. Egészen rendjén való dolognak találta, hogy akárhonnán akárki, de jöj-jön és segítsen rajta.

— Már hogy ne kívánnám! mondá élénken. Épen jókor jöttél.

— Jöhettek volna már előbb is, ha szólítsz. Rég szerettem volna segíteni rajtad. De mindjárt jó előre megmondom,

hogy nem végetted, hanem jó mamád kedveért, a kinek sok szomorúságot okoztál. Ma is ugyan micsoda sok durczáskodást vittél véghez?

— Oh, már hogyne, mikor apácska olyan kegyetlen!

— No no, talán inkább azt kellene mondanod, hogy igazságos.

— Nem, nem igazságos, hanem kegyetlen. Tessék, ezt a nagy számadást kell megcsinálnom és ha nem lesz jól megcsinálva, nem kapok vacsorát. Már oszonnát sem kaptam, pedig olyan éhes vagyok, hogy majd meghalok.

— Akkor hát iparkodnod kell, hogy a vacsora idejére készen legyen a számadásod. Rögtön láss hozzá. Majd én segitelek.

— De hát ki vagy te voltaképen? Mi a neved?

— Azt most még nem mondhatom

A SARKI KOFÁNÁL. (Lásd a 238. lapon.)

meg. Majd egyszer valamikor meg fogod tudni, ha csakugyan jó barátok maradunk.

— Azt sem bánom, csak segíts ki a bajból.

— Szívesen. Hol az a palatábla, melyen a számadást csináltad?

— Ott van valahol az asztal alatt... oda dobtam boszuságomban.

— Azt ugyan rosszul tetted. Hát az a szegény tábla tehet róla, ha nem tudod rajta elvégezni a dolgodat? No, keresd elő szaporán.

Emilke előkereste és oda tette az asztalra. A tündérke gyors lebbenéssel ott termett az asztalon.

— Micsoda sok hiába való karmolás van ezen a táblán? kérdé.

— Oh, azt mérgemben huzigáltam oda, mikor nem boldogultam a számitással.

— Azt is ugyancsak rosszul tetted. Haszontalan firkálgatásra fordítottad a figyelmedet, a helyett, hogy a feladvánnyal foglalkoztál volna. No, majd másképp csináljuk. Hol a pala vessző?

— Hol? Nem is tudom... Lecsaptam valahová... talán az ágy alatt lesz.

— Hát arra a szegény pala vesszőre is megharagudtál? Hiszen az szépen engedelmesen fölirta volna a feladvány jó megfejtését is. Keresd csak elő!

Emilke csodálkozva nézett a tündérkére.

— Minek keressem elő? Ha segíteni akarsz rajtam, nincs rá szükségem. Érintsd a táblát és bizonyosan mindjárt készen lesz rajta az egész számadás. Tudom én, hogy a tündérek így szoktak.

— Tévedsz. Ez nincs hatalmamban. Én magam nem tehetek semmit, de ha valaki szövetkezik velem és hű marad hozzám, az csoda dolgokat mivelhet. Én csak segítem, bátorítom, vezetem és hallok, olyan halkán, hogy csak ő maga hallja, sugom neki: Bátorság! Kitartás! És akkor célhoz ér.

— No jól van, hát segíts rajtam is.

Sokkal jobban szerette volna ugyan Emilke, ha minden fáradsága nélkül elkészül vala az a borzasztó számadás; de ha már így van a dolog, hát így is megpró-

bálja. Előkereste az ágy alól a pala vesszőt és nagy komolyan munkához látott.

Erin Scannell

Várta, hogy a tündérke vezesse a kezét és csak éppen föl kelljen írni a helyes számokat. De nem úgy történt. A tündérke a háta mögé lebbent, úgy hogy nem is láthatta, csak hallotta a sugását:

— Fogj hozzá! Majd ha nem jól lesz valami, szólok.

Emilke tehát hozzá fogott. Nagy szorzás volt e feladvány, nyolcz szám négy számmal. Az első sornál meglehetősen figyelt s ha kissé lassan is, de végig jól boldogult. A tündérke csak annyit mondott:

— Jól van, nagyon jól van. Most fogjunk hozzá a másik számhoz.

Emilkének ez a biztatás nem igen tetszett. Micsoda segítség az, mikor neki magának kell fáradnia! Már nagyon kifogyott a türelméből s a tündérke, aki ott

lebegett valahol hátul a füle körül, sűrűn sugdosta:

— Csak türelem! Ki kell tartani!

— Köszönöm szépen! Hát mi hasznom van belőled, ha csak ennyit tudsz mondani? Tessék! Most itt ez a két retentő nagy szám. Hétszer kilencz... hát mennyi az...? Hétszer kilencz... hetvenkilencz...

— Nem jól van! sugta a tündérke.

— Eh, hát mondd inkább hogy van jól! Ez így nagyon unalmas. Én bizony nem vesződöm vele!

És mérgesen lecsapta a pala vesszőt, mely ismét az ágy alá lódult, a pala tábla pedig újra az asztal alatt pihent. A nagy csattogás után még egy kis suhogás hallatszott, mintha repült volna valaki... és csakugyan, Emilke látta, amint a tündérke ismét ott termett a virágon és kedvetlenül beosont egyik virágnak a kelyhébe — s eltűnt.

— Bánom is én! Akár soha se lásalak! Gyönyörű tündér vagy, mondhatom! Még csak egy kis számadást sem tudsz a magad emberségéből megcsinálni. Nem ilyenek voltak azok a tündérek, akikről én a mesés könyvemben olvastam... azok egész palotát elő tudtak varázsolni, vagy ha kellett, terített asztalt... hakelett, hatlovas hintót, zsákszámra aranyat... azokkal érdemes volt barátságot kötni. De ilyen éhletetlen tündér! No bizony! Nekem ugyan nem kellesz.

Ezen a csalódáson annyira elmérgesedett, hogy a feladvány eszébe sem jutott többé, kiment az udvarra, játszott és mikor a vacsora ideje megjött, hatalmas

étvágygyal ült az asztalhoz. Az apa azonban legelőször is azt kérde:

— No's, rendben van a dolgozat? Hadd lássam.

— Kedves apa... az... izé... én csak... igen... izé...

— Nincs szükség semmi magyarázatra, semmi kifogásra. Hozd elő. Tudod, mit mondtam. Ha el nem készited, nem kapsz vacsorát. Mielőtt hozzá fognál a vacsorához, látnom kell a munkádat. Siess, hozd el.

Emilke válasz helyett kirugta maga alól a széket és keservesen sirva futott vissza a szobájába. Nem is jött elő, mert tudta, hogy minden hiába, apa kegyetlen... a számadás nincs készen, tehát nincs vacsora. Az asztalnál a mama kissé aggódva mondá:

— Talán mégis sok lesz, ha vacsorát sem kap... megbetegszik,

— Oh dehogy, felelé az apa komolyan. Az a kis böjt nem árt meg neki. Már nagyon ideje, hogy kissé szigorubban lássunk hozzá. Azt hiszem, holnap majd komolyabban rá szánja magát a dolgaira.

És az apa nem is igen csalódott. Emilke este szörnyűségeen elkeseredve feküdt le és haragudott az egész világra. Hogy is ne? — mikor olyan éhesen kellett lefeküdnie. Szerencsére a sok harag és keserűség közt végre elnyomta az álom és legalább addig nem volt éhes, amíg aludt. Sőt még nagyon jól is aludt, csakhogy persze mikor aztán másnap fölébredt, akkora étvágya volt, hogy akár a papirost is megrágta volna. Mivel korán lefeküdt, korán föl is ébredt, s hogy talpra ugrott,

eszébe jutottak a tegnapi szomoru események.

— Ez így sehogyan sincs jól, gondolá. Hátha még az jut eszébe apácskának, hogy reggelit sem kapok, ha csak elő nem mutatom a kész dolgozatot! No, az volna csak a szép multság!

Ez a veszedelem nagyon aggasztotta.

— Nincs más hátra, mint hogy most újra hozzá lássak. Milyen kár, hogy azt a tündérkét elkergettem... végre is segített, mert ha megsugja hol a hiba, azzal már nagyot segít. Kár volt nem biznom benne... maga mondta, hogy akit ő segít, az csoda dolgokat mivelhet. Oh, csak még egyszer eljönne!

— Itt vagyok, csak láss dologhoz, szólalt meg az ezüstös vékony hang.

— Hol vagy? Nem látlak.

— Az nem is szükséges. Többé nem mutatkozom. De amíg segítségre szorulsz, itt leszek melletted. Csak azt ne feledd, hogy mihelyt úgy türelmetlenkedel és toporzékolsz, mint tegnap, rögtön elhagyalak.

— Jaj, csak ne hagyj el! Inkább szentül ígérem, hogy hallgatni fogok reád.

— Akkor hát vedd elő a táblát és folytasd a munkát. Még rajta van, amit tegnap végeztél. Hamar elkészülsz vele.

Olyan nagyon hamar nem készült ugyan el, de mégis csak haladt. Nehányszor fogyni kezdett ugyan a türelme, és kicsibe mult, hogy megint földhöz nem vágta a táblát, mikor a tündérke oda szólt:

— Nem jól van. Nézd meg jobban, gondolkozzál egy kicsit.

De mégsem csapta földhöz a táblát, mert mindannyiszor eszébe jutott, hogy akkor a tündér elröppen, nem segíti többé. Küzködött, próbálkozott tehát és egyszerre csak nagy gyönyörűségére azt vette észre, hogy kész a dolgozat. Még egyszer átnézte és meggyőződött, hogy egészen jól van.

— Csakugyan jól van. Köszönöm kedves tündérke, csakugyan megsegítettél. Bár máskor is eljőnnél!

— Mindig melletted leszek, amikor akarod. Soha sem hagyom el azt, aki az én segítségemmel akar dolgozni.

Ez megnyugtatta Emilkét és nagyon elégedetten, büszkén ment a kész dolgozattal apához, ki nyájasan fogadta.

— Így már jól van. Korán fölkeltél és helyre hoztad, amit tegnap mulasztottál. Ezért dupla reggelit kapsz.

Kapott is olyat, hogy egy kis királyllyal sem cserélt volna. A jó édes kávéhoz még egyszer akkora darab kalácsot szeltek neki, mint máskor, hozzá még jó vajjas süteményt, gyümölcsöt, úgy hogy jóformán kipótolta, amit tegnap vesztett.

— Ez az én tündérkém mégis csak derék tündérke, gondolá. Jó lesz vele barátságot kötni.

Ezt meg is tette. Még az nap, és azután másnap és tovább is, mihelyt valami nehéz dologhoz kellett hozzá fognia, mindjárt azt sugta:

— Tündérke jöjj és segíts!

— Itt vagyok, felelé az mindannyiszor. No's, fogjunk hozzá.

S amint hozzá fogtak, Emilke ugyan csak ovakodott, nehogy elriassza a tündérkét. Türelmesen és kitartóan végezte a

dolgát és mindig jól sikerült. Egész öröme telt benne, de még abban is, hogy szülei nagyon meg voltak vele elégedve. Minduntalan kapott valamit, ami gyönyörűségére szolgált; vagy szép képes könyvet, vagy játékszer, épen amit legjobban kívánt. Bizonyosan ezt is a tündérke sugta meg a mamának.

Hanem egy napon aztán megint baj történt. Emilke szörnyű fejfájást érzett, aztán forróság lepte meg, majd meg a hideg rázta, egészen elbágyadt — nagy beteg lett. Csakhamar ott termett az ágyánál a jó öreg orvos és igen komoly képpel vizsgálgatta.

— Veszedelmes dolog... jól be kell takarni, hogy megizzadjon... aztán majd kap orvosságot.

Kissé keserű lesz, de be kell venni.

— Nekem nem kell a keserű orvosság! kiáltá Emilke. Én nem akarom, hogy betakarjanak... most is nagyon melegem van... adjanak vizet, jó hideg vizet!

Lerugta magáról a takarót és majd kiütötte az orvos kezéből az orvosságos üveget. Bevenni pedig semmiképp sem akarta. Az öreg orvos a vállát vonogatta.

— Így nem segíthetek, mondá. A ki nekem nem engedelmeskedik, azt én meg nem menthetem.

Fogta a kalapját és távozott, a mama pedig aggódó képpel kikísérte. Mig a mama oda volt, Emilke fölsóhajtott:

— Oh, csak most jönne az én tündérkém! Talán most is tudna segíteni.

— Hogyne tudnék, szólalt meg az ezüstös kis hang. Csakhogy meg kell tened, amit mondok, még ha azt mondom is, amit az orvos.

— Nem bánom... ha úgy gondolod... hát megteszem.

Mire a mama visszatért, Emilke szépen be volt takarózva. És az orvosságot is szedte, mert hát a tündérke is épen ezt akarta.

Másnap újra eljött az öreg orvos és amint megvizsgálta a kis beteget, azt mondta, hogy meg van elé-

gedve, jól megy a dolog. Meg is simogatta nyájasan és biztatta, hogy meggyógyul.

Biz az eltartott vagy két hétig, mert ugyancsak heves forroláz gyötörte szegény Emilkét. De lassan-lassan jobban lett s végre föl is kelhetett. Még pár napig gyöngye volt, de aztán vissza nyerte erejét is és megint ép és egészséges lett. De nem csak ép és egészséges lett, hanem komolyan el is gondolkozott és hálásan mondá:

— Csakugyan, megsegített ebben a

HÁZÉPÍTÉS. (Lásd a 239. lapon.)

bajban is az én jó tündérkém. Csak el ne hagyna soha!

— Attól ne félj! felelte az ezüst hang. A ki engem megszeretett, azt én többé soha el nem hagyom. És ugy látom, te most már igazán és őszintén bízol bennem.

— Hogyne! Minden sikerül, mikor mellettem vagy. Csak már tudnám, ki vagy és hogy hívjalak?

— Most már megmondhatom, mert azt hiszem, megérted. Két nevem van s e két név: Türelem és Kitartás.

Emilke megértette és bár azután nem beszélt szóval a tündérkéjével, hű maradt hozzá. Akármibe fogott, mindig rá gondolt s az a hatalmas erő, mely a türelemben és kitartásban van, mindig kiségitette minden bajból. Boldog és szerencsés ember lett s ha kérdezték, mi tette azzá, megmondta mindenkinek:

— Türelem és kitartás!

A SARKI KOFÁNÁL.

(Képpel a 233. lapon.)

ASSZONY néni asztalán

Édes narancs, sárga:

All előtte két kicsi

Rongyos fiu, árva.

Csak színéről ismerék

Ez édes gyümölcsöt.

Mond egy urfi: »üzze el

A két piszkos kölyköt!«

Öreg néni válaszol:

»Kevélykedni vétek!

Netek egy-egy, fiaim,

Vegyétek, egyétek!«

*Kevély urfi elpirul,
Belátja hibáját,
S a két rongyos fiunak
Két tizeskét ad át:*

»Vegyetek rajt bár huszat!«
— Ó, köszönjük szépen!
Inkább háskát veszünk rajt
Ott a mészárszékben.

Édes anyánk megsüti
Apánknak ebédre.
Betegünknek de jó lesz! . . . .
Isten áldja érte!

A JÓ MOSTOHA.

(Képpel a 232. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

SOKSZOR olvastam az én kedves »Kis Lap«-omban apró történetkéket arról, hogy különféle állatok gyakran milyen érdekes dolgokat mivelnek. Mikor ilyet olvasok, mindig újra kedvet kapok, hogy én is megfigyeljem, ami körülöttem történik. Tapasztaltam is már sokszor érdekes dolgokat, meg is akartam írni Forgó bácsinak, de mindig rösteltem, mert ugy gondoltam: talán mégsem eléggé érdekes arra, hogy megírjam.

De a Béla bátyám rég biztat, hogy amit a kis csibéimnél tapasztaltam, azt mégis érdemes leírni. Majd megírtam Forgó bácsi, közölheti-e a »Kis Lap«-ban.

Mert tudnia kell, kedves Forgó bácsi, hogy én afféle kis gazdasszony vagyok itt-hon. Vannak tyukocskáim, csibéim s ezekre gondot viselek. Volt egy szép kokkin-tyukom, azzal nagy szomorúság ért. Gyönyörű kis csibéi voltak, jól gondjukat is viselte, sétáltatta, etette őket, mint jó tyuk-mamához illik; de egyszerre aztán valami nagy szerencsétlenség érte. Egy kóbor idegen kutya tévedt az udvarra s

az én
nyeit.
val; de
marta.

M
hogy a
a csibé
siránko
mitévő
segítés
A kevé
mindig
hez. A
lamit, a
csibék
hűséges
öket. A
jobban

N
persze
mostoh
sajátsá
zésre, r
nem cs

E
hogy e
tyuk-öl
mert a
pülni k
rettek
tak; de
hiába
hájok.
ekkor
Ó pedi
a csibé
eléged
menny
a fárad

E
tam, h
Meg is
buza-n
A
megélt

az én kokkin-tyukocskám, féltve a kicsinyeit, bátran szembe szállt a betolakodóval; de a gonosz betörő rá rohant és agyonmarta.

Most már kettő volt a baj. Nem csak hogy a kokkin-tyukocska volt oda, hanem a csibéi is árván maradtak. Csipogtak, siránkoztak szegénykék, s én nem tudtam, mitévő legyek velök. De egyszerre csak segítség érkezett, a honnan nem is vártam. A kevélykedő kakas, aki ott begyeskedett mindig az udvaron, oda ment a kicsinyekhez. A maga nyelvén szólhatott nekik valamit, amit én bizony nem értettem; de a csibék aztán oda gyűltek a kakashoz, ez hűségesen örködött felettük, kísérgette őket. A legjobb tyuk sem viselhette volna jobban gondjukat.

Nagyon meg voltam ezzel elégedve s persze még inkább figyeltem a jószívű mostohára. És aztán láttam egy olyan sajtáságos tettét, mely érdemes a följegyzésre, mert azt mutatta, hogy az a kakas nem csak jó, hanem okos is.

Ez a sajtáságos dolog pedig az volt, hogy estére ő is elvezette a kicsinyeit a tyuk-ólba. Ott fa-ágak vannak elhelyezve, mert a tyukok ilyenre szeretnek fölrepülni hálásra. Az én kis csibéim is szerettek volna feljutni s erősen próbálkoztak; de még nem tudtak repülni, hát csak hiába ugrándoztak. Látta ezt a mostohájok. És mit tett? A földön leguggolt s ekkor egy-egy csibe fölugrott a hátára. Ő pedig aztán felröppent a fa-ágra s ebbe a csibe bele kapaszkodott és nagy megelégedéssel helyezkedett el. Sorra valamennyit fölvitte így a kakas, nem röstelve a fáradságot.

Ez nekem nagyon tetszett; úgy találtam, hogy igen jól és okosan cselekszik. Meg is jutalmaztam mindennap külön jó buza-maggal.

A csibék szépen felnőttek s aztán megélték a maguk erején, a kakas pedig

ujra szabadon kényeskedik az udvaron, miután elvállalt kötelességét teljesítette.

Ha még tesz valami érdekeset, megírom. Addig is maradok kedves Forgó bácsinak

hü kis olvasója

Bárdos Honka.

HÁZÉPÍTÉS.

(Képpel a 237. lapon.)

HOZOTT apa fa-koczkát vagy

Százat,

Majd építünk belőle nagy

Házat.

Már a falát serényen is

Rakjuk,

S majd ha szépen föl is épült:

Lakjuk.

Csak az a baj, hogy Palika

Rontja;

Alig áll egy fala: máris

Bontja.

Hej Laczika, rontom-bontom,

Mondom!

Nem lesz már a házikóra

Gondom!

Még csak egyszer üsd lábad a

Falhó

Én itt hagylak, majd meglátod

Palkó!

A KITÜNŐ HINTA.

(Képpel a 229. lapon.)

NEM GYÖZTE hallgatni a kis Katicza, mi mindent látott Dorka a ligetben, mikor vasárnap kint járt. Ő nem mehet ki oda, mert kénytelen otthon őrizni kicsi testvérkéjét, hogy szegény anyja dol-

gozhasson és megkereshesse a kenyeröket. A szomszédék Dorkája szerencsésebb, ő eljárhat. No de legalább el is beszél, milyen jól mulatott. Különösen a hintázás tetszett neki.

— Oh, mintha repültem volna... föl... egészen az égig, aztán megint le és megint föl... jaj de nagyszerű volt! Te még nem hintáztál így, ugy-e?

Nem bizony. Katicza sóhajtvá valotta meg. Legföljebb ha itt-ott bele csimpaszkodott valamibe és lógatta magát, de úgy, hogy a lába a földet érte. Így nem is képzelheti, hogy az égig repül. Pedig az már csakugyan nagyszerű lehet. Nem is tagadta Katicza, hogy roppantul szeretné, ha ő is hozzá juthatna ilyen gyönyörűséghez. Egyszerre Dorka felkiáltott:

— Most jut eszembe... könnyen megtehetjük. Éppen az imént láttam itt a ház előtt egy valóságos hinta-kötelet. Jöjj csak hamar, meghintáztatlak.

Katicza persze nagy örömmel kapott rajta és kifutottak. A ház előtt valami magas czölöp állt, melyet a munkások, kik a ház tatarozásán dolgoztak meg és ott hagytak, mert még szükség volt rá. A czölöp tetejéről pedig kétrét kötél lógott alá. Katicza kissé gyanakodva nézte.

— Ez nem hinta, mondá. Én is láttam már hintát... De az nem ilyen. Hisz' ez a kötél hozzá csapódik az oszlophoz.

— Eh, érted is te azt, felelé Dorka. Majd meglátod, milyen jó lesz. Allj fel ide erre a nagy köre, így ni... most pedig ülj bele a kötélibe... így... és fogózzál meg erősen, én majd meglóditalak.

A kis leányka meg is fogózott erősen (Lásd a képet a 229. lapon.) Dorka pedig nagyot lóditott rajta. Csak egyszer, mert másodszer már nem tehetette. Persze az történt, hogy Katicza jó magasra felröpült, de aztán a kötél az oszlophoz csapódott vissza és nagy erővel oda vágódott Katicza is, úgy hogy hangos sikoltással

bukott le és eszméletlenül terült el a földön.

Össze futottak az emberek s haza viték a szegény leánykát, a ki nagyon veszélyesen megsérült. El is tartott hosszabb ideig, míg fölgyógyult; de még tovább tartott, míg Dorka meg tudott vigasztalódni, hogy olyan nagy bajt okozott, mikor igazán jót akart. Öszintén bocsánatot kért Katiczától is, ennek az anyjától is, ki megbocsátott ugyan, de így szólt:

— Tudom, jót akartál, de máskor ne felejtse el, hogy jót akarni még nem elég, hanem meg is kell gondolni, értünk-e hozzá, amibe bele fogtunk. Mert aki hebehurgyán bele kap, jó szándékkal is sokszor csak bajt okoz.

„Forgó bácsi postája“ a jövő számban.

Jótekonyság.

Hogy az én kis hiveim könyör-adományait ismét a »Bölcsőde« című felebaráti intézet céljainak juttatom, a m. számban előadottakon kívül még azzal okolom meg és igazolom, hogy a »Kis Lap« ugyszólván még adósa e gyermeki menedék helynek, melyben immár egy kis bölcső felett mint alapítók díszlenek az én olvasóim, pedig a teljes alapítványi összeget — égetőbb szükségek enyhítésére fordítván a közben befolyt pénzeket — még teljesen be nem szolgáltatunk. Mihelyt begyűlt a hátralevő 80 frt (ami reményilem nem sokára lesz meg) a »szegény gyermekek szüniidei telepe« felé fordulok a ti jóvoltotokból. Ha arról gondoskodunk, hogy a küzködő szülék kis fiai, lányai ne éhezzenek s ne fázzanak télen: majd hozzájárulunk ahhoz, hogy ne éhezzenek és ne szenvedjenek a nyári hőségétől. Így lesz a mi nemes munkánk tökéletes.

F. b.

Szöcs Mariska 2 frt.

Ez adomány a »Nemzet« című napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.